

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Mirabilis Vita Venerabilis Virginis Marinæ De Escobar Vallisoletanæ

Deprompta ex ijs, quæ ipsamet jussu Patrum suorum Spiritualium
consignavit

Secvnda Pars Mirabilis Vitæ Venerabilis Virginis Marinæ De Escobar

Puente, Luis de la

Pragæ, 1688

Caput XXXVI. Aliæ animadversiones Doctrinæ mysticæ.

urn:nbn:de:hbz:466:1-38666

fectio vitæ, nec non in reliquis signa, quod regatur à bono spiritu; non turbetur ejusmodi anima, neque credat, se errare ac decipi, & non fuisse divinum alloquium, quod tum percepit, sed imposturam mali spiritus. Sciat, potuisse esse divinam veritatem, & re ipsâ fuisse, si est experta effectus & indicia, de quibus aliàs dixi, quod soleant Divinam vocem consequi: modus tamen & conditio, unde ipsius impletio dependebat, illam occultaverunt, unde factum fuit, ut deciperetur in judicando. Vehementer timeri potest, nè diabolus animam etiam sanctam tentet hac diffidentia, ut ab eo profrenatur, ac deturbetur ex sublimitate suæ contemplationis, suæque cum Deo familiaritatis; quod esset summum malum ac damnum, non so-

lùm redundans in hanc animam, sed etiam in multa alia concernentia gloriam Dei, & bonum aliarum animarum, quod diabolus hac viâ intendit obtinere. Ac proinde sicut esset gravissimum malum, damnûmque indicibile, diabolus habere pro Deo, & illius alloquia pro divinis, ita suo modo est terribile, & summum malum, habere vice versâ Deum pro diabolo, & ipsius veritates pro mendacijs mali spiritus, aut saltèm pro spiritus proprii illusionibus, atque delirijs nostræ imaginationis. Deus nos adjuvet, propter semetipsum, detque nobis suum sanctissimum lumen in tam difficilibus materijs, ut in omnibus assequamur sanctissimam ejus voluntatem.

* *

CAPUT XXXVI.

Aliæ animadversiones doctrinæ mysticæ.

DE eodem argumento, quod modo pertractavimus, Venerabilis Marina scripsit a liam brevem, sed perutilem admonitionem, ex qua potest anima intelligere, quando debeat (cum agnoscat, quod ipsam Deus alloquatur) existimare, non omnia sibi fuisse dicta, quæ negotium quoddam continet, atque fuisse occultatam aliquam circumstantiam, & sic ait.

Quando anima meticulosa ex sua natura, seque in omnibus cupiens conformare cum divinis veritatibus, & sacratissimæ magni Dei nostri voluntatis beneplacito, audit in arcano ejusdem alloquio aliqua hujus Domini verba, ac tanquam attonita non perdit suos timores, neque liberè potest dicere, an eventurum sit, necne, quod illi revelatur, imò in corde suo sibi ipsi dicere videtur: Quid ego his rebus arduis possum intelligere? ita sum comparata, ut possim falli, nisi illuminer à Deo; atque postea incipit dubitare, non utrùm eam allocutus fuerit Deus, sed an intellexerit, necne, quid sibi dixerit, signum est, non omnia illi à Divina Majestate esse di-

Vita Mar. de Escob. Pars II.

cta, quæ negotium complectebatur, sed ex sublimi quopiam fine quædam fuisse occultata. Solet tamen Divina Majestas id ipsi plerumque declarare, quando deinde aliud evenit, quàm videatur fuisse intellectum. Propono exemplum. Petit anima à Deo vitam alicujus graviter ægrotantis, & ille respondet: Non morietur; atque nihilominus videmus ipsum tum fuisse mortuum. Deus non potuit falli, nec voluit, aut potuit fallere animam: sed reservavit in suo divino intellectu aliud verbum, ac si diceret: Non morietur in æternum. vel: Non morietur, spectatis causis naturalibus; etiamsi Deus viderit, eam mortem fore certam, secundum effectus dependentes à libero arbitrio, quos ipse tum reticuit. Dixit mihi aliquoties Deus, id fieri propter sublimes fines, & arcana ejusdem judicia, licet bonus loquatur spiritus. Ipse sit benedictus.

Ex his Venerabilis Marina dictis clarè colligitur, non esse in ijs revelationibus, ubi anima timet, ac dubitat, utrùm intellexerit, aut penetraverit, quod illi indicabatur, curandum, ut secundum ipsius aliquid fiat, quondamque se Deus plenè declaret. Aliâ occasione

A a a

fuit

fuit hæc Virgo docta discernere vocem boni spiritus, à voce spiritus proprii, quod ita describit, addendo alia utilia & singularia.

Dum aliquando, præ vehementia meorum affectuum, prorupissem in quandam interrogationem, quam proposui Deo, intenta ordinariæ, sed ferventi orationi, Deus mihi gravissimè respondit, quod conveniebat. Mea anima audivit responsum, & subito tanquam confusa considerando, animòque revolvendo modum illius divinæ allocutionis & communicationis, dicebam intra me: Bone Deus! quomodo, & unde agnosco, hanc esse Dei loquelam? & respondebam mihi ipsi: Sinè dubio id eo modo accedit, quo filius agnoscit vocem & loquelam sui Patris, licèt illum non videat; & si quis alius loquatur, agnoscit, ipsum non esse suum Patrem: atq; sicut amicus agnoscit, se loqui cum alio amico, cum quo communiter conversatur, etiam dum sunt in tenebris. Hoc dicebam, licèt intelligerem, multas alias longè aliores adesse rationes, probantes certitudinem hujus cognitionis. Convertit se deinde mea anima ad Deum, dicendo illi: Mi Deus, doce me, per temetipsū te obsecro, agnoscere loquelam proprii spiritus; & respondit mihi Dominus: Bene est, nuncne primūm hac de re quæris? Satis apparet, quòd illum rarò, aut quasi nunquam audias. Et intuens meum Sanctum Angelum Custodem, dixit ipsi: Doce, mi Angele, hanc Animam, pro ipsius solatio, id de quo quærit. Tum Sanctus Angelus ad me conversus, mihi dixit: Adverte Anima, loquela proprii spiritus non producit effectus luminis, & cognitionis eorum, quæ exponit, aut exhibet animæ, quos producant divina Domini verba, & celestium ipsius ministrorum; neque adferunt eam efficaciam, ac si intimo cordi profundè insiderent; & quamvis loquela sit bona ac vera, attamen non ita fixè inhareret, sicut loquela Dei: præterea plerumque verba spiritus proprii, etiam dum est maximè illuminatus & fervens, sunt sicut flatus venti, non relinquentes vestigium, quæ pertransierunt.

Mea anima audivit cum magno solatio

hæc sui Sancti Angeli dicta, eadèmq; expondens statim dixit: Bene habet, mi Domine Angele, optimè id intelligo. Verūm quod mihi nunc loqueris & edisseris, videtur retonare intra meum spiritum, ac si ipse ita secum ratiocinaretur. Anima me tuculosa, respondit tum meus Dominus Angelus, quomodo potes inficiari, me esse qui te alloquor, cum me videas, ac me audias; atque dicere, aut velle intelligere contrarium? nonne est verum, sicut ipsemet scis, tameti claudere velis oculos? Quod autem nunc observas, videri nempe tibi, dum ego te alloquor, mea verba resonuisse intra te, & prolata fuisse à tuo proprio spiritu, eo fit modo, quem tibi jam pandam. Magnus Deus noster habet, etiamq; nos cœlestes ipsius nuntij habemus, multos modos conversandi & loquendi cum anima. Interdum facit, quod pedagogus docens puerum legere, à quo pulso jubetur enuntiare & repetere eadè verba, quæ audit, ut ita exiguo ejusdem pueri captui lectio magis imprimatur, faciliusque addiscat, quod ab illo docetur. Et hoc docendi modo ego nunc sum ulos: repetebat enim tuus spiritus, quod percipiebat. Aliis loquitur Deus, & loquimur Angeli, ac Sancti, tanquam Magistri in cathedra, qui habent jam adultos & capaces discipulos. Quando illi docent, sufficit, si audientes sunt attentis, conservando auditas veritates in suis intellectibus, absque ulla verborum repetitione. Omnia ista operantur magnus Deus noster, prout exigit cœlestas, necessitas, & majus bonum animæ, cui aliquid dicitur, totum sese accommodando ad majorem suæ creaturæ profitum. Id mihi dixit meus Sanctus Angelus. Deus sit in æternum benedictus. Amen.

Notetur hujusmodi sacra ecclia, quæ nunquam verba boni spiritus repercutiunt in anima: fortassis enim alibi tam clari non describitur. Ego verò dixerim, id esse intelligendum, quando locutio est imaginaria, vel auditur per auditum externum (nam utriusque prædictæ repetitione multiplicatur, magis figuratur species, ut sint durabiles) non verò intus illis, & intellectualibus locutionibus.

quas commemoravit initio, & quæ, dum primâ vice audiuntur, videntur indelebiter fixa permanere.

Progreditur hinc Venerabilis Marina ad discrimen, quod est invenire inter sanctos affectus & principia, unde in animam promanant, ut ex ijs feratur iudicium, quales, & cuius sint spiritus consequentes deinde locutiones & visiones. Est doctrina perquam utilis, & specialiter notanda, quæ ab ipsa sic describitur.

Duobus mihi videntur modis ferventia desideria, & intensi affectus erumpere in anima, quæ Deo servit, quando cum ijs aspirat ad insignem virtutis gradum, & opus heroicum divini obsequij. Primus est, dum illam ita movet Deus, cujus est omne bonum, ut clarè innotescat, etiam ipsam impendere terentium sui liberi arbitrij, & liberrimè cooperari gratiæ, quæ illi à Deo communicatur. Et tali casu quæri potest, utrum quod animæ tum, quoad alloquia & visiones extraordinarias, contingit prorsus conforme affectibus, quibus erat intenta, sit purè ac verè Dei opus, & ab eo solo procedens; an verò effectus ipsius desideriorum, quæ faciunt, ut sibi videatur audire, quod optabat, utendo suâ propriâ imaginatione, quæ est egregia in huiusmodi occasionibus pectrix. Revera est materia valde dubia, & sic non rarè accidere solet, quamvis aliàs Deus convenerit hos effectus supernaturaliter operati, per infinitam suam misericordiam.

Dico autem, in persona, quæ est bono prædita spiritu, virtute ordinariâ, & familiariter cum Deo conversatur, impendendo se orationi & meditationi communi, quam docent libri, & Sancti, quæ est via regia ac laudabilis, & utilissimum exercitium, ut perveniatur ad apicem virtutum, & sublimem divini amoris perfectionem, non debere videri mirum, statimque haberi pro novitate & fallacia, si, dum suis vacat affectibus, & ferventibus desiderijs, experta fuerit alloquia, & visiones profectas à Deo; cum ipse, ut est liberalissimus, & absolutus suorum donorum ac thesaurorū Dominus, possit, ac soleat, ex infinita

sua misericordia, communicare hos extraordinarios favores, quando expedit ad majorem ipsius gloriam, & bonum talis animæ, quam hac viâ magis ad se pertrahit. Atque etiam si alia alloquia, & visiones forent proprii spiritus, dummodo anima procedat sincerè ac humiliter, non est occasio magni periculi; esset verò quàm maximi, si id à direttore spiritus non examinaretur, ad ipsam statim initio commendandam, & omnia dijudicanda: sensim namque sine sensu posset adolescere spiritus imperfectus, malè perspectus & instructus, qui post aliquod tempus, & jactis radicibus, ingens adferret nocumentum, & valde difficulter curaretur, propter contractum jam ab anima habitum, & vivacem apprehensionem, ad eum modum, quo credit, quæcunque videt ac audit, esse supernaturalia, ac divina. Et quia præsupponitur, hanc animam necdum pervenisse ad perfectionem necessariorum virtutum, solet difficile accidere, ut se submittat, & priorem suam deserat apprehensionem.

Alter modus, quo ferventia desideria, & vehementissimi affectus in anima prorumpunt, est mirabilis, ac difficulter intelligibilis ab eo, qui illorum experientiâ caret; quandoquidem eos videtur anima non tam ipsa elicere, quàm percipere à Deo, nihilque in iisdem operari illius arbitrium, sed esse puram gratiam, & prorsus donum Dei. Quando igitur anima habet tam raros, & singulares affectus, existimo esse certissimum, quod allocutiones & visiones, quas tum ex illis, ut sic dicamus, enatas, ipsiisque saltè valde conformes, experimur, sint purè & verè solius Dei, absque admixtione ullius rei naturalis. Quoniam, sicut prima illa causa affectuum fuit præcisè gratia Dei, & ejusdem donum, ita effectus inde consequentes attribuendi sunt tantummodo ipsimet Deo.

Pater spiritualis, qui est servus Dei, doctus ac peritus, agnoscat, qualèsnam sint singuli hi spiritus, affectus & visiones, ex eo, quod hujus posterioris generis affectus non dentur, nisi puræ, mundæ, liberæ, & expeditæ ab omni humano affectu ani-

ma; cum omnis ipsius fiducia, omnia desideria, opera, & cogitationes semper spectent majorem Dei gloriam, ejusdemque obsequium, sine mixtura cujusvis terreni vel celestis commodi, & intima illius cum Deo familiaritas sit valde diuturna, multum examinata, & agnita pro vera. Itaque anima, cui Deus ex mera sua infinita misericordia hanc tantam præstat gratiam, ut eam in isto virtutis gradu constituat, quando durantibus ipsius affectibus, quos nulla præcessit ad illos directa meditatio & consideratio, audit & videt mysteria, attendendo, ac tremendo coram suo Domino, suamque, quantum potest cognoscendo propriam vilitatem, quod in tali adhuc statu vivat, ut possit decipi; hujusmodi, inquam, anima, in qua hæc omnia signa concurrunt, potest esse secunda, & existimare, quod certissimum sit, solum Deum esse auctorem omnium illarum allocationum & visionum, omnemque istam agendi rationem, & spiritum esse divinum; quandoquidem Divina Majestas non est, neque esse potest sibi ipsi contraria, vel falli, aut nos fallere. Deus sit in æternum benedictus. Amen.

In alio scripto explicat Venerabilis Marina, quale sit illud lumen, quod Deus communicat anima, ut provecta ad sublimiorem perfectionis gradum, sese aliunde agnoscat esse peccatricem, & plenam defectibus. Atque licet hac de re initio primi libri aliquid resulerit, quod audiverat à suo Sancto Angelo Custode, hic tamen adjungit alia, que optimum continent documentum, his verbis.

Anima, clarissimis divini luminis perfusa radijs, videt seipsam tanquam in clarissimo speculo; videt suam naturalem miseriam, sua peccata atque defectus, ita ut illam nè minimum quid hujus generis, aut minutissima ulla atomus lateat. Aliunde, illuminata à Deo, videt pro suo captu immensitatem, omnipotentiam, & sapientiam, cum cæteris perfectionibus illius infiniti Esse, atque unà, quomodo mereatur, ut ametur, & ipsi serviat ob id solum, quod est: Horum veluti conspiciendorum ope, quæ ei Deus ipsius applicuit, procul, & acutum cernens, quamvis ex natura

sua cæcutiat, præclare utrumque agnoscat, atque deinde sublimissimè videtur rursus comparare: unde fit, ut illi levissima ipsius culpa, & minimus defectus, dum cognoscitur commissus fuisse contra immensam illam Majestatem, tantus, adeoque deformis appareat, ut existimet esse montem insuetæ magnitudinis, & horribile monstrum. Tale est istud spectaculum, ut anima videatur extra se rapi. Incredibiles sunt affectus, & motus desipientiæ sui ipsius, quos hinc elicit, & in his solis invenit solatium: videtur namque sibi ab illis reduci ad locum, quem promeretur, ubi se deprehendit, quantum ad ipsam attinet, quodammodo capacem esse omnium miseriarum, culpatum, & peccatorum, que sunt reperibiles in omnibus creaturis. Est res admirabilissima, quomodo tunc advertatur hujus magni DEI sapientia, & potentia, quod hanc animam ita illuminet, ut absque ulla sua ratiocinatione, ob solam simplicem & acutissimam Dei atque sui cognitionem, indubitanter, & prorsus verè possit dicere, se esse omnium in mundo pessimam, & abominabilissimam creaturam.

Cum hæc sint adeo sublimia, ut sive ductum sequendo humani intellectus naturaliter ratiocinantis, sive spectatis ultimatæ meditationis regulis, anima difficulter possit dicere, qualiter id fiat, si interrogetur, aut quomodo intelligi queat, ac verificari, quod sit pessima creaturarum, si quidem scit, à se nunquam, per divinam misericordiam, commissura fuisse gravia peccata, imò se totà suà vità anhelare ad majorem perfectionem, & amorem Dei, abnitendo omnibus suis viribus ac desiderijs, ut juvet suos proximos, quantum sibi est possibile. Hic non potest ulterius procedi. Infinita est potentia, sapientia, & amor magni Dei, & sicut scivit populo Israelitico solum manna condire, ut contineret saporem omnium ciborum, quibus singuli delectarentur, ita etiam scit, deo cognoscitur, seque ipsum cognoscendum præbet, præparare animæ terculum, in quo percipiat saporem omnium eorum, quæ sunt necessaria ad spirituale alimen-

um, & majorem ipsius profectum. Atq; in talibus occasionebus vult, ut anima se sustentet profundissimâ humilitate, quin sciatur, unde in eo divino lumine, quo alitur, possit provenire iste sapor, qui facit, ut sibi ipsi sapiat, ac si foret pessima totius mundi anima. Benedictus sit magnus hic Deus. Amen.

Modum, quo anima contemplativa quandoque in suo Deo quiescit, explicuit Venerabilis Marina, loquens de quodam suo rapto ad cælum, & sic ait.

Passa fueram, ex Dei voluntate, gravissimos dolores, voluitque Eiusdem Majestas, ut me conferrem ad quiescendum secum in cœlesti ipsius palatio, ubi nihil aliud adverti quàm gloriam, & ampliùs gloriam. Licet autem anima his occasionebus plerumque sit quasi absorpta in eo, quod à Deo docetur, ita ut nihil aliud possum cogitare; aliquando tamen Dominus concedit, ut anima observe, atque cum aliqua advertentia notet, quid agatur. Sic modò accidit: considerabam enim, qualis esset illa mea quies, videbàrque mihi quiescere, sicuti dum aliquis fatigatissimus, ex longo revertitur itinere & scabroso, ac procumbit in molli & commodo lecto, ubi non tantùm omnia corporis membra quiescunt & refocillantur, verùm etiam quodlibet eorum videtur sentire oblectationem, ac si ipsum solum eâ frueretur. Sensi verò præterea, animam, & illius potentias ibi alio excellentiore modo deliciarî, & quiescere in suo Deo, in ipsius Divino Essè, & attributis, cujus cognitione & amore anima suavissimè recreatur. Aliquantò post me Dominus reduxit ad meum angellum.

In quadam denique visione, quam habuit vigesima primâ Aprilis, anno sexcentesimo vigesimo octavo, inter alia, qua ab ipsa discimus, Deus illam docuit, quàm sit impossibile, ut propria imaginatio possit efformare imagines, & producere effectus, quales sunt verarum visionum. Venerabilis Marina sic omnia describit.

Rogabam magno affectu Deum, ut concederet pacem Principibus Christianis. Dum ita orarem, conspexi scalam,

quæ videbatur à terra pertingere ad cœlum, & audivi Dominum mihi dicentem: Bene est anima, sed jam conscende hanc scalam, ac veni, ut in hac patria quiescas, & subleveris aliquantùm à tuis molestijs: magnæ autem erant, quæ ijs diebus toleraveram, varijs & intensissimis afflicta doloribus. Sed eram tantopere absorpta à sollicitudine, ac desiderio videndi, ut Reges Hispaniæ, & Galliæ inirent pacem, nè continuarentur bella, quæ metuuntur, & illorum subditos liberos à calamitatibus, quas ea adferunt, ut ingenti animo responderim: Mi Domine, non possum ascendere, neque ascendam, nisi mihi Tua Majestas præstet gratiam, quam suppliciter peto. Dominus instabat, ac tum me quidam Sancti Angeli (adverti verò me subito decentissimè esse vestitam) elevarunt, arreptis meis brachijs, & constituerunt ad extremitatem scalæ, quæ, dum eam inciperem conscendere, corruit. evasi nihilominus illæsa, veluti transeundo inter gradus scalæ, quæ fuit humi extensa. Sancti Angeli apprehenderunt mea brachia, & magna cum suavitate me perduxerunt ad cœlestem Jerosolymam. Inde me sustulerunt ad immensam altitudinem illius sanctæ patriæ, ubi mea anima intra illud Divinum Essè, & eam ineffabilem ipsius magnitudinem talia intelligebat, tantæque fruebatur voluptate, ut sit inexplicabile; siquidem mihi in immenso Essè illius Divinæ Essentiæ repræsentabantur omnes creaturæ cœli & terræ, unâque modus, quo in omnibus existit, & omnes ipsius virtutem participant, adeò ut omnibus videretur inesse sapor Dei, & in omnibus conspici Deus, neque ulla esse excludenda à participatione illius Essè, quod se omnibus communicabat. Tum anima occupabatur ab ea divina caligine, quam sic vocare consuevi, & ita appello, non quòd ibi sint aliqua tenebræ, cum potius omnia sint ab illis remotissima, sed quia tam multum deest animæ, ut comprehendat ac penetret, quod ipsi ibi repræsentatur, adeòque illa amplitudo excedat ejus captum, ut in ea abyssò quodammodo submergatur, dū non invenit, neque cognoscit exitum.

Hac animæ applicatione, & vehementi conatu ipsius potentiarum in eo exercitio, fuit miserabilis natura tantopere debilitata, ut me, peracto eo mysterio Angeli tulerint in suis brachijs. Sicut cum magna cautela portatur, qui est vehementer debilis, & proximus morti, nè in manibus expiret, ita ego fui portata in manibus Angelorum pendulo capite, remisso spiritu, & quasi consumptis naturæ viribus, donec me reponeret in meo angulo. Hic intellexi, quid significaverit ille casus scalar, quando per illam incepti ascendere ad cælum. Videlicet inter desideria, quæ mihi Deus indidit, ut me in his vijs extraordinarijs, quibus me ducit, conformarem cum ipsius voluntate, semper observo, quid in me agatur, & ijs diebus, qui hanc visionem antecesserunt, frequenter cogitavram, utrùm anima fictione suæ imaginationis tales possit, ac tam vivaces for-

mare species, ut per eas aliqua possent eo modo representari, quo à DEO animæ representantur per species, quas ipse illi communicat: atque licet mihi videretur certum, non esse possibile, ut sit ijs prædicta viribus, quibus imitetur id, quod Deus per hæc supernaturalia media operatur; voluit me nihilominus Divina Majestas in hac veritate confirmare per præcedentem visionem, docendo me, quod, dum anima suis naturalibus viribus tentat ascendere ad contemplationem, usque solis consequi raptus ac visiones, unà cum effectibus, quos tunc operatur bonus spiritus, sit perinde, ac si quis vellet ascendere ad cælum sine scala, quod viribus humanis est impossibile: atque si hoc fieret, esset effectus proprius virium divinarum; sicut hic Deo jubente, & per illius potentiam, me S. Angeli ipsius duxerunt absque scala.

Ipsè sit benedictus. Amen.

CAPUT XXXVII.

De illusionibus, ac fallacijs, evenire solitis in hac via mystica.

Doctrina mystica, quam nobis hæc admirabilis Virgo scriptam reliquit, subjungam nunc illusiones, quibus eadem à Deo illuminata agnovit posse, & solere esse obnoxias in hac via quasdam animas. Deceptiones ista sunt in nonnullis personis graviter culpabiles, in alijs à gravibus culpis immunes. Interdum oriuntur ex eo, quod quæpiam persona sit fraudulenta, & fingat quod non est; aliàs, quod quasdam circumveniat diabolus; ac tandem quandoq. aliquas personas fallit propria phantasia. Non observabo hic alium ordinem, quam illum, quo se charta consequuntur. Dicit verò ita.

Multoties continget, ut magnus Deus noster & Dominus, propter sua alta & arcana judicia, atque infinitam suam bonitatem, ad majora mala, & graviora incommoda evitanda, permittat in aliqua persona diu dissimulari extraordinaria, ac singularissima, & quæ magna exterius ap-

parent. Quamvis autem non proveniant ab Ipsius Majestate, possunt tamen carere culpa talis personæ, cui eveniunt. Atque licet his occasionibus non sine defutura peccata, ac defectus, qui se admittunt, tam benignus nihilominus est Deus, & misericors, ut propterea (si aliunde non adsit gravis culpa, quæ id impediatur) non sit intermissurus talem creaturam salvare, postquam hic per penitentiam, vel ibi per Purgatorium, integrè pro defectibus satisfecerit, qui illic intervenerunt.

Quadam vice me Divina Majestas obcavit quosdam modos deceptionum, quæ in hac via contemplationis incurruntur, prout sequitur. Tempore matutino, post sacram Communionem fuit representata oculis animæ scala, quæ à terra protendebatur ad cælum. Multum conabor me abstrahere ab ista apparitione, & oratione ordinario modo, agere cum Domino, quod sumperam: verùm, cum amplius reflexis non possem, tandem me Dominus ob-